

zoenen van chocola

Een vreemde speling der natuur dat leek het wel de eerste keer
een vergissing van de Heer misschien een geintje
terwijl bij anderen ineens door stralen van de lentezon
alles serieus begon, gaf ik geen greintje

mijn lijf, mijn geest bleef koel en half bevroren
en er begon pas iets te broeien na het maaien van het koren
toen de vorst de wereld vast had met zijn kaken
toen begon er bij mij pas wat te ontwaken

refr:

oh al die zoenen van chocola
oh al die zoenen van chocola
ik had wel jaren willen doen
over zo' n chocolade zoen
als ik maar niet zo bang geweest was
vast te vriezen.

Door dat winterwanten weer, stroomde mijn bloed sneller dan ooit
of de vorst het had ontdooid als ik een vrouw zag
gestoken in dat warme bont maakte dat ijsijddriften los
werd als de oemens in het bos, knots in de aanslag
en op de ijsbaan stiekem achter het koek en zopie
zocht ik wanhopig onder lams of berenvachten naar een knopie
'k zweer dat ik nooit iemand aan heb willen randen
dat gillen was alleen maar van mijn koude handen

refr:

Nee bloot dat doet mij niet zoveel, ik heb altijd iets van vat geen kou
en van ach gut wat zielig nou, ben gauw verlegen
het is ook zo genadeloos, helemaal geen draad om het lijf
als er niks meer te wensen blijft, valt het zo tegen.
Maar in een bontjas vraag ik uit mijn buurt te blijven,
want in een honderdste seconde al voel ik mijn lid verstijven
en ik weet niet meer waar ik het moet zoeken
bij een borstrok en bij lange onderbroeken

refr: